

[Ragnhild Andersen.]

måtte gradvis udjævnes, sagde man, den måtte helt afskaffes.

Det var allerede i 1952. Siden da er der gået 7 år. Det skulle synes at være nok, det må siges at være på tide, at der bliver gjort noget ved denne sag. Når hertil kommer, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen, venstres formand, også gik ind for ophævelse af de uretfærdige zonegrænser, som tiden var løbet fra, ja, så forstår man ikke, at regeringen tøver, at den ikke selv møder frem med et sådant forslag.

De 2 største partier i regeringen, socialdemokraterne og de radikale, lovede også dengang i deres fællesforslag, der blev lagt frem i tinget som de 2 partiers platform, deres forslag til folkepension, at gennemføre en forbedring af de ældres forhold over 6 år med 900 kr. mere om året til ægtepar og 600 kr. mere til enlige. Mange gamle finder sig derfor i den gode tro, at der nok kommer en gradvis regulering, for det var jo det, man skilte med i aviserne, det var det, der blev talt om, og som blev drøftet og endevendt igennem mange måneder, indtil det viste sig, at hele herligheden herinde blev reduceret til betydelig mindre goder end dem, man havde stillet i udsigt; pensionisterne i København fik således kun en forhøjelse på 400 kr. til ægtepar og 267 kr. til de enlige, hvorimod man i købstæder og landkommuner tillige fik en vis udretning af zonegrænserne, hvad der betød 200 kr. mere om året til ægtepar i landkommunerne og 100 kr. mere i købstæderne.

Der mangler altså stadig væk af det fællesforslag, de 2 partier lagde frem i tinget, 500 kr. i forbedring til ægteparrene og $\frac{2}{3}$ heraf i forbedring til enlige. Det var, hvad de 2 partier gav løfte om, idet de sagde, at efter 2 års forløb måtte man hæve pensionen med 300 kr. til ægtepar og 200 kr. til enlige, og efter 4 års forløb måtte man forhøje den igen, så man kom op på de 900 og de 600 kr. De 2 år er forløbet, men hvad er det blevet til med løfterne? De 2 partier sidder ved magten, de har regeringen, de har rigeligt med penge i kassen, det har den højtærede finansminister oplyst tinget om. Hvorfor i alverden begynder de da ikke at indfri løfterne?

En forbedring med 300 kr. til ægtepar

og 200 kr. til enlige er netop, hvad der er indeholdt i det forslag, vi har lagt på bordet, foruden zonegrænsernes fulde bortfald. Lad mig også minde om, at da socialdemokraterne foreslog folkepensionen, sagde de, at den måtte bringes i et rimeligt forhold til befolkningens gennemsnitsindtægt, op på $\frac{2}{3}$ af denne. Kommunerne sagde: deri har I ret, det forslag står vi bag ved, og det gør vi gerne til vort, hvis I andre skulle slippe det. Og desværre har de, der kom frem med tanken, sluppet den igen, og vi andre står i dag nogenlunde ene om, at pensionen for de ældre skal bringes op på $\frac{2}{3}$ af gennemsnitsindkomsten for andre.

Det radikale parti sagde dengang: vi giver grønt lys for den tanke, den skitse, socialdemokratiet har fremlagt.

Da man drøftede dette i 1951, i 1952, 1953 og 1954, opererede man med en gennemsnitsindtægt for den samlede befolkning her i landet på 7 500 kr., og socialdemokratiet sagde, at derfor måtte mindstepensionen for de ældre være 5 000 kr. til et ægtepar.

Hvordan ser det nu ud med denne gennemsnitsindtægt i dag? Den er steget ikke mindre end 33 pct. Den var i 1957 oppe på 10 000 kr., og den vil for 1958 udgøre endnu mere, men dette tal får man først langt bagefter; udregningerne er jo først kommet fra statistisk departement i disse dage for 1957. Heraf fremgår det, at gennemsnitsindtægten er på 10 000 kr., og det vil sige, at en efter socialdemokratiets opfattelse dengang retfærdig folkepension på $\frac{2}{3}$ af gennemsnitsindtægten ville betyde i det mindste 6 600 kr. til et ægtepar og knap 4 400 kr. til en enligstillet. Men folkepensionen til et ægtepar i København er langt derfra, og det er den højeste folkepension, vi har her i landet; den er nemlig på 5 520 kr. årlig, altså næsten 1 100 kr. lavere end $\frac{2}{3}$ af gennemsnitsindtægten. Og man må stadig huske på, at $\frac{2}{3}$ af en gennemsnitsindtægt for forsørgere her i landet jo ligger betydeligt under tjenestemandspensionerne, for slet ikke at tale om folketingspensionerne. I København har man altså ca. 1 100 kr. mindre, og i købstæderne er pensionen kun 4 800 kr., med andre ord 1 800 kr. lavere.

Set i forhold til den øvrige befolknings gennemsnitsindtægt er folkepensionen ganske utilstrækkelig, og det forklarer jo også, at mange af vore ældre har svært ved at